

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1802

гр. Пловдив, 21.07.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ПЛОВДИВ, VII СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и първи юли през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Стефка Т. Михова

Членове: Борис Д. Илиев
Мирела Г. Чипова

като разгледа докладваното от Борис Д. Илиев Въззивно частно гражданско дело № 20225300501871 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 274 и сл. във връзка с чл.130 от ГПК.

Образувано е по частна жалба на „Арто 2016“ ЕООД, ЕИК 204154581, чрез пълномощника му адв. А. А., против Определение №4146 от 14.04.2022г., постановено по гр. д. №3982/2022г. на Районен съд- Пловдив, XV гр.с., с което е върната исковата му молба вх. №22480/21.03.2022г. и е прекратено производството по делото. В жалбата се излагат съображения за неправилност на обжалваното определение, като се иска отмяната му и връщане на делото на първоинстанционния съд за продължаване на съдопроизводствените действия.

Пловдивският окръжен съд, като провери законосъобразността на обжалвания съдебен акт, представените доказателства и становищата на страните, намери за установено от фактическа и правна страна следното:

Частната жалба е подадена в законоустановения срок, от легитимирана страна, и срещу съдебен акт, подлежащ на обжалване, поради което се явява процесуално допустима.

„Арто 2016“ ЕООД е предявило против З.Г.Й.. иск за прогласяване на недействителността на сключения между тях трудов договор от 13.09.2019г. В исковата молба и уточнението към нея са изложени

твърдения, че трудовият договор бил недействителен, тъй като не бил подписан от ответницата, като същият бил прекратен на 12.11.2021г. По подадена от ответницата жалба в Дирекция „Инспекция по труда“ - Пловдив на „Арто 2016“ ЕООД било издадена предписание да изплати на ответницата дължимо ѝ трудово възнаграждение и обезщетения, което било обжалвано от дружеството, като съдебното производство по жалбата било висящо. С обжалваното в настоящото производство определение първоинстанционният съд е приел, че за ищеца липсва правен интерес от предявяване на иска.

Частната жалба срещу така постановеното определение е неоснователна.

Съгласно формираната съдебна практика /Решение №161 от 08.05.2015г. на ВКС по гр.д.№4848/2014г., 4-то г.о./ правният интерес от предявяване на иск за обявяване на недействителността на трудов договор, който е бил прекратен, произтича само от уреждане на последиците от недействителността, когато тя е от преюдициално значение за законосъобразността на съответното основание за прекратяване на трудовото правоотношение и/или за възстановяването на работа на работника или служителя, т.е. за исковите по чл.344, ал.1, т.1 и т.2 от КТ, или за дължимостта на трудови възнаграждения, обезщетения по КТ или други престации по трудовото правоотношение. В тези случаи е допустимо предявяване на иск за прогласяване на недействителността на трудовия договор при условията на първоначално или последващо обективно съединяване на искове. Самостоятелно предявяване на такъв иск при вече прекратено трудово правоотношение е недопустимо. Предвид горното предявеният в настоящото производство иск за прогласяване на недействителността на прекратения трудов договор между страните, който не е бил съединен с друг иск за уреждане на последиците от евентуалната недействителност, е недопустим. В случай, че ищцовото дружество желае да отрече дължимостта на претендирани от ответницата трудови възнаграждения и обезщетения по прекратеното трудово правоотношение поради недействителността на трудовия договор, с което да установи незаконосъобразността на издаденото му предписание за заплащането им, то същото разполага с правото да предяви иск за установяване на недължимостта им, който може да бъде съединен с иск

за обявяване на недействителността на трудовия договор. Отделното предявяване на иск за недействителността на трудовия договор обаче е недопустимо, тъй като за ищеца липсва правен интерес за това- от значение за дължимостта на трудово възнаграждение и обезщетение е не недействителността на трудовия договор, а това дали работникът или служителът е действал добросъвестно при сключването му /чл.75, ал.1 от КТ/, поради което от евентуалното прогласяване на недействителността на трудовия договор не следва, че по него на работника не се дължи заплащане на трудово възнаграждение и обезщетения.

По така изложените съображения обжалваното определение за връщане на исковата молба и прекратяване на производството по делото следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение №4146 от 14.04.2022г., постановено по гр. д. №3982/2022г. на Районен съд- Пловдив, XV гр.с., с което е върната исковата молба на „Арто 2016“ ЕООД, ЕИК 204154581, вх. №22480/21.03.2022г. и е прекратено производството по делото.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____